

DE VLAAMSE MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING,
WONEN, GELIJKE KANSEN EN ARMOEDEBESTRIJDING

DE VLAAMSE MINISTER VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

DE VLAAMSE MINISTER VAN OMGEVING, NATUUR EN LANDBOUW

VERSLAG AAN DE LEDEN VAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 1997 betreffende de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water, wat betreft de aanvraagprocedure om de debietsbeperking op de watertoevoer in te stellen of weg te nemen, en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement, wat betreft onder andere de hervorming van de procedure voor de afsluiting van de watertoevoer, de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer, en tot wijziging van het besluit van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunningen, wat betreft een procedureel aspect

1. SITUERING

Het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement vindt zijn rechtsgrond in het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018. Dit besluit beschrijft de rechten en plichten waaraan exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk, rioolbeheerders en klanten moeten voldoen en regelt zo de dagelijkse verhouding tussen exploitant, rioolbeheerder en klant.

De inhoud van het algemeen waterverkoopreglement werd aangepast door de Vlaamse Regering in haar besluiten van 6 december 2013 en 5 februari 2016. Met deze besluiten werden bijkomende rechten en plichten vastgelegd en gebundeld met de reeds bestaande. Met het voorliggend besluit worden nieuwe wijzigingen aan de inhoud van het Algemeen Waterverkoopreglement voorzien. Gekoppeld hieraan is eveneens een aanpassing van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de samenstelling en de werking van de LAC omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water van 16 september 1997 voorzien. De Mina-raad en de SERV gaven hun gezamenlijk advies op 31 januari 2019. De afdeling wetgeving van de Raad van State gaf haar advies met nummer 65.934/1 op 9 mei 2019.

De motivatie, achtergrond en duiding bij de voorgestelde aanpassingen wordt verder besproken in dit verslag

2. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1 verwijst naar de Europese drinkwaterrichtlijn. De artikel 11, 8°, 13, 14, 15 en 20 van het besluit zijn te beschouwen als een omzetting van de richtlijn die de kwaliteit van het water bestemd voor menselijke consumptie verzekert.

Hoofdstuk 1. Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 1997 betreffende de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water

Artikel 2 tot en met 8

Met deze artikels wordt het takenpakket van de Lokale Adviescommissie (afgekort als LAC) aangevuld. Tot nog toe was de taak beperkt tot het behandelen van de aanvragen tot volledige afsluiting en heraansluiting van drinkwater. Nu werd de taak aangevuld met het behandelen van dossiers waarbij de exploitant van het drinkwaternet beoogt tot een debietsbeperking over te gaan bij een huishoudelijke abonnee.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement

Artikel 9

Met dit artikel wordt de titel van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 gewijzigd om aan te geven dat er nu ook regels in terug te vinden zullen zijn voor niet-aangesloten binneninstallaties en installaties voor tweedecircuitwater in onroerende goederen die niet aangesloten zijn of worden op het openbaar waterdistributienetwet. Deze regels worden door middel van artikel 29 van het voorliggend wijzigingsbesluit ingevoegd als hoofdstuk 7/2 van het besluit van 18 april 2011. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar de bespreking bij artikel 29.

Artikel 10

In dit artikel worden geldende definities aangepast of nieuwe definities toegevoegd die noodzakelijk werden bij het opstellen van het besluit.

De aanpassingen aan de definitie van de binneninstallatie en van de privéwaterafvoer is gekoppeld aan de voorgestelde hervorming van het instrument keuring.

Een keuring van de installatie voor tweedecircuitwater en van de niet-aangesloten binneninstallatie wordt geïntroduceerd. Een definitie voor beide installaties wordt opgenomen.

Artikel 11

Dit artikel omvat verschillende wijzigingen van artikel 2 van het besluit van 8 april 2011.

Er wordt een nieuw lid toegevoegd aan paragraaf 1 van artikel 2 dat de procedure met betrekking tot de registratie van de waterlevering verduidelijkt. De aanvrager van een aansluiting op het openbaar waterdistributienetwerk wordt automatisch klant en is dus gebonden aan de bepalingen van het algemeen waterverkoopreglement. Dit zorgt ervoor dat de exploitanten een duidelijk aanspreekpunt hebben voor de aansluiting, onder andere voor het nakomen van de verplichting rond het goed beheer van de aftakking. Voor de klant is er ook een verduidelijking. Hij kan via een tegensprekelijke overname wijzigingen doorgeven aan de exploitant.

Paragraaf 2 van artikel 2 van het besluit van 8 april 2011 wordt ter vervollediging aangevuld met een bepaling die vastlegt hoe de waterlevering wordt gestart in het geval er nog geen aftakking aanwezig is. In het tweede lid van paragraaf 2 wordt het woord 'hernieuwde' geschrapt. Dit geeft een verduidelijking: de waterlevering start bij elke indienststelling, zowel een nieuwe als na een tegensprekelijke overname.

In het eerste lid van paragraaf 3 van artikel 2 worden bijkomende bepalingen ingevoegd met betrekking tot de vormelijke vereisten van een tegensprekelijke overname. De bijkomende gegevens die beschikbaar moeten worden gesteld, hebben als doel de overname vlotter te laten verlopen en knelpunten te voorkomen. Zo zijn zowel de gegevens gekend van de vertrekkende als de opvolgende klant. Bij een probleem bij de overname kunnen beiden gecontacteerd worden. Ook met betrekking tot de tegensprekelijke overname wordt aan deze paragraaf een bepaling toegevoegd die stelt dat de vertrekkende klant de tegensprekelijke overname aan de exploitant moet bezorgen. Ten slotte wordt aan paragraaf 3 een communicatieverplichting toegevoegd die op de exploitant rust in geval van problematische overnames, zodanig dat de ongewenste effecten hiervan maximaal gereduceerd worden. Een problematische overname vindt bijvoorbeeld plaats wanneer een van de partijen het overnameformulier niet tekent. Als de overname niet geregeld wordt, blijft de vertrekkende klant de facturen ontvangen. Om dergelijke situatie te vermijden krijgt de exploitant de verplichting om de klant te informeren dat de overname niet kan worden verwerkt en hij bijkomende stappen moet zetten.

In paragraaf 5 van artikel 2 van het besluit van 8 april 2011 worden enkele verduidelijkingen toegevoegd omtrent de afkoppeling of de verwijdering van de aftakking. Zo is het bij de afbraak van een gebouw noodzakelijk dat de bestaande aftakking op een veilige wijze wordt weggenomen of buiten dienst wordt gesteld om verontreiniging van het openbaar waterdistributienetwerk te voorkomen.

Op de klant rust de verplichting om afbraak of sloop via het omgevingsvergunningenloket te melden, zodat de exploitant kan evalueren wat hiertoe moet gebeuren. De kosten voor de werken die noodzakelijk worden geacht, zijn ten laste van de klant.

Een analoge bepaling wordt ingevoerd voor wat betreft de huisaansluiting in artikel 15 van het voorliggend besluit).

Artikel 12

Aan artikel 5 van het besluit van 8 april 2011 wordt op verschillende plaatsen de mogelijkheid van en de voorwaarden met betrekking tot de procedure debietsbegrenzing toegevoegd. Deze bepalingen verplichten de exploitant om het instrument debietsbegrenzing in afgebakende gevallen in te zetten als bijkomend instrument voor de begeleiding van klanten met betalingsmoeilijkheden, richting hulpverlening, alvorens het instrument afsluiting kan ingezet worden. Dit is zo in de paragrafen 1, 2, 3, 4 en 5. Het instrument debietsbegrenzing werd in het gecoördineerd decreet integraal waterbeleid ingevoegd in artikel 2.2.2 door artikel 73 van het decreet van 26 april 2019 betreffende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw.

Een nieuwe paragraaf 1/1 wordt toegevoegd. Deze bepaling heeft als doel te vermijden dat klanten afgesloten worden op basis van verouderde LAC-adviezen. Concreet wordt gesteld dat het LAC-advies niet ouder dan één jaar mag zijn. Is dit wel het geval, dan is een herevaluatie van de verantwoordbaarheid van een debietsbeperking of afsluiting verplicht.

Aan paragraaf 3 wordt een bepaling toegevoegd die huishoudelijke klanten een bijkomende mogelijkheid geeft om een begrenzing of afsluiting te vermijden. Dit kan via een verzoek om de minimale termijn van zes weken tussen de kennisgeving en de effectieve begrenzing van het debiet of de afsluiting eenmalig te verlengen met zes weken. Binnen deze termijn kan de klant een betalingsregeling uitwerken. Van de huishoudelijke klant wordt verwacht dat hij deze aanvraag schriftelijk doet bij zijn exploitant. Dit kan per brief of per mail of via een contactformulier. Een

motivatie is nodig om te vermijden dat de betaalproblemen zonder gevolg vooruitgeschoven worden. De huishoudelijke klant kan op eigen initiatief deze motivatie documenteren met advies van hetzij het OCMW, hetzij een erkende instelling voor schuldbemiddeling. De aanvraag schorst de lopende termijn voor de afsluiting.

In een nieuwe paragraaf 3/1 wordt een bijkomende communicatieverplichting voor de exploitant opgenomen die inherent is aan het instrument debietsbegrenzing. Klanten wiens debiet begrensd zal worden, moeten op de hoogte gesteld worden van de mogelijke risico's voor toestellen aangesloten op de binneninstallatie.

Daarnaast wordt eveneens vastgelegd dat een minimaal debiet van 50 liter per uur bij een begrenzing van de waterlevering moet verzekerd worden onder normale omstandigheden ter hoogte van de watermeter. Het minimumdebiet van 50 liter per uur geldt ongeacht de gevolgde procedure of de gehanteerde grond, ook wanneer omwille van technische redenen en na tussenkomst van de toezichthouder wordt overgegaan tot begrenzing.

In paragraaf 4 wordt de procedure tot verwijdering van de debietsbeperking toegevoegd. Daarnaast wordt 'gewone brief' vervangen door schriftelijke aanvraag. Via een schriftelijke aanvraag kan de klant de verwijdering van de debietbegrenzer of de heraansluiting vragen aan de exploitant. Een schriftelijke aanvraag is ruimer dan een brief. De aanvraag kan ook gebeuren per mail of door het invullen van het contactformulier op de website van de exploitant.

In het derde lid van paragraaf 4 is de verwoording verduidelijkt in welke gevallen de heropstart van de volledige waterlevering mogelijk is. Zo wordt 'openstaande facturen' verder gespecificeerd naar 'openstaande bedragen na het opmaken van een verbruiksfactuur of eindfactuur'. Op die manier is er een duidelijke koppeling met facturen die gerelateerd zijn aan verbruik en valt een tussentijdse factuur hier niet onder.

In het laatste lid van paragraaf 4 wordt geëxpliciteerd dat het hier gaat over de huishoudelijke klant.

Artikel 13

Dit artikel voert verschillende wijzigingen in aan artikel 6 van het besluit van 8 april 2011. In paragraaf 1 van artikel 6 wordt voorzien dat alleen de exploitant of zijn aangestelde de werken mag uitvoeren aan de aftakking en dat hij er voor verantwoordelijk is.

De exploitant krijgt de mogelijkheid om een capaciteitsberekening uit te voeren voor aftakkingen met een watermeter vanaf een diameter van 40 millimeter. Deze berekening gaat na of het openbaar netwerk geen nadelige gevolgen zou ondervinden van deze extra aftakking. De kost hiervan komt op rekening van de aanvrager.

Aan de bestaande tekst wordt toegevoegd dat er minstens één watermeter moet zijn per aftakking en dat de watermeter van op afstand afgelezen kan worden.

Verder worden nog een aantal eerder technische bepalingen toegevoegd die betrekking hebben op de aftakking (afstemming van diameter, type en materiaal in functie van het te verwachten verbruik en de eigenschappen van het netwerk) en de eventueel noodzakelijke bijkomende aftakking die in het kader van de brandveiligheid moet voorzien worden (uitvoeringswijze wordt in overleg met de exploitant bepaald).

De aanvrager van de aftakking krijgt ook de verplichting om in geval er meerdere watermeters in een gebouw geplaatst moeten worden, voor de plaatsing van de watermeters of voor de keuring ervan een label aan te brengen op elke meter, zodat de kans op een verkeerde toewijzing van de watermeters aan wooneenheden met directe gevolgen voor de facturatie maximaal vermeden worden.

Een individuele bemetering per wooneenheid was reeds voorzien. Met dit besluit wordt een verduidelijking toegevoegd bij herbouw zoals gedefinieerd in de VCRO: heropbouw valt onder dezelfde regeling als nieuwbouw.

Verder wordt het mogelijk voor de exploitanten om in geval van een onroerend goed met zowel wooneenheden als niet-wooneenheden voor het geheel van niet-wooneenheden de plaatsing van ten

minste één watermeter te eisen. In de praktijk gaat het bijvoorbeeld over woonblokken met op het gelijkvloers horecazaken, kantoren en dergelijke. In dergelijke situaties is het wenselijk dat een duidelijke scheiding gemaakt kan worden tussen de verbruiken in de wooneenheden en de niet-wooneenheden. Tot nog toe werden hiervoor afspraken gemaakt, maar de afdwingbaarheid daarvan was te beperkt.

Als ten gevolge van een renovatie een individuele bemetering technisch mogelijk wordt, zijn de kosten voor het plaatsen van de watermeter ten laste van de klant of de titularis. Dit ontbrak in de vorige versie van het besluit.

Daarnaast wordt een nieuwe paragraaf §1/1 ingevoegd die de uitzonderingen op de verplichting tot individuele bemetering oplijst. Zo wordt ervoor gezorgd dat geen onevenredige kosten worden veroorzaakt voor een aantal bijzondere categorieën van huisvesting, zoals voorzieningen in de welzijnssector, toeristische logies en studentenhuysvesting.

Voor de welzijnssector bestond reeds een uitzondering. Ook de toeristische sector en de studentenhuysvesting waren vragende partij om in aanmerking te komen voor deze uitzonderingsmaatregel. Ook daarvoor kan het argument van een onevenredig hoge kost aanvaard worden. In tegenstelling tot de welzijnssector zijn onroerende goederen binnen de toeristische sector en de studentenhuysvesting meer onderhevig aan functiewijzigingen waarbij een individuele bemetering alsnog wenselijk wordt. Daarom wordt voorzien dat bij een wijziging in de functie van het gebouw een overschakeling naar individuele bemetering verplicht is. De wijzigingen aan artikel 7 geven meer mogelijkheden om die overgang op een haalbare wijze te realiseren.

In het eerste lid van paragraaf 5 wordt toegevoegd dat de mantelbuis alleen voor de waterlevering gebruikt mag worden, andere nutsvoorzieningen horen hier omwille van veiligheidsredenen niet in thuis.

Een bijkomende bepaling wordt voorzien in paragraaf 5 rond de locatie waar de watermeteropstelling geplaatst wordt. De aspecten die de exploitant hierbij in rekening moet nemen, worden opgenomen en zijn van operationele aard en in het belang van zowel de exploitant als de klant. Het gaat dan over de toegankelijkheid voor het aflezen van de meter of voor de uitvoering van werken aan de aftakking, het risico op stilstand voor de watermeter en het risico op lekken.

Artikel 14

Dit artikel betreft verschillende wijzigingen aan het artikel 7 van het besluit van 8 april 2011. Er worden nieuwe bepalingen toegevoegd met betrekking tot de technische vereisten voor de binneninstallatie, onder meer met het oog op de beoogde individuele bemetering per wooneenheid en de plaatsing van drukverhogingsinstallaties. Die technische vereisten werden door alle exploitanten opgenomen in hun Bijzonder Waterverkoopreglement, zijn van essentieel belang voor de goede werking van de binneninstallatie en het behoud van de kwaliteit van het geleverde water en kunnen dus daarom beter in het Algemeen Waterverkoopreglement worden verankerd.

In paragraaf 1 van artikel 7 worden enkele bepalingen toegevoegd rond materiaalkeuze en debietvereisten voor de binneninstallatie. De klant of de titularis kan bij de exploitant terecht voor advies of informatie hierover. Daarnaast wordt geëxpliciteerd dat er geen enkele verbinding mag zijn tussen de binneninstallatie en hetzij de privéwaterafvoer, hetzij een installatie voor tweedecircuitwater, hetzij een niet aangesloten binneninstallatie. Dergelijke verbindingen zijn in strijd met de zorg voor een veilige drinkwatervoorziening.

Wat betreft individuele bemetering zijn de aanpassingen opgenomen in paragraaf 2 van artikel 7. Hierin wordt een verhoogde flexibiliteit voorzien in de wijze waarop deze kan gerealiseerd worden. Het besluit voorzagt in een centrale opstelling van de watermeters in een meterkelder van waaruit stijgleidingen vertrekken naar de verschillende wooneenheden. Omwille van plaatsgebrek of bij renovatiewerken bleek het echter vaak niet haalbaar om te werken met een meterkelder en stijgleidingen. Dit zorgt voor een rem op de verdere implementatie van de individuele bemetering en

geeft regelmatig problemen in concrete dossiers. Met de nieuwe regeling wordt het mogelijk watermeters ook decentraal en verspreid in het gebouw te plaatsen. Daarvoor worden de noodzakelijke afspraken gemaakt tussen de exploitant en de gebouwbeheerder of de klant.

Om de verplichting tot individuele bemetering meer afdwingbaar te maken wordt een regeling opgenomen die uitvoering geeft aan artikel 2.2.2, §6, 11°, van het gecoördineerd decreet betreffende het integraal waterbeleid. Ofwel weigert de exploitant de aansluiting van de binneninstallatie, ofwel worden herstelmaatregelen opgelegd die bij het niet nakomen ervan aanleiding kunnen geven tot het opleggen van debietsbegrenzing of afsluiting via de toezichthouder.

Op vraag van de exploitanten wordt met de nieuwe paragraaf 3 eveneens een regeling voorzien rond de plaatsing van drukverhogingsinstallaties door sommige klanten of titularissen. Deze kunnen de goede werking van het openbaar waterdistributienetwerk in het gedrang brengen. Ook hier is opgenomen dat de exploitant een capaciteitsberekening kan uitvoeren waarvoor de klant of de titularis de kost moet betalen. Het is van belang dat de exploitant bij een verwachte impact de plaatsing ervan kan weigeren of voorwaarden kan opleggen en dat deze afdwingbaar kunnen gemaakt worden. De regeling waarbij een begrenzing van het debiet of een afsluiting kan worden aangevraagd bij de toezichthouder wordt ook hier ingezet.

Als laatste bepaalt de nieuwe paragraaf 4 dat alleen via een gekeurd ééntappunt werfwater kan aangeboden worden via de waterleverancier.

Artikel 15

Dit artikel voert een artikel 7/1 in het besluit van 8 april 2011 in. In het nieuwe artikel 7/1 wordt de bestaande keuringsregeling voor de binneninstallatie verder uitgewerkt. Het opzet van de keuring wordt ruimer ingevuld en een aantal bepalingen rond de organisatie, de uitvoering en de verantwoordelijkheden voor de opvolging ervan worden uitgewerkt.

De belangrijkste wijzigingen inzake keuring zijn de volgende:

- het begrip “belangrijke wijziging” als aanleiding om tot keuring over te gaan, is omschreven als wijzigingen die de volksgezondheid of de goede werking van de binneninstallatie en het openbaar waterdistributienetwerk kunnen bedreigen; De omschrijving wordt per type keuring gespecificeerd;
- de exploitant of zijn aangestelde krijgt een verplichting om de klant of titularis te informeren over de herstelmaatregelen die moeten worden genomen om een conform keuringsattest te verkrijgen. De te nemen herstelmaatregelen worden opgenomen in het keuringsattest. Na het nemen van herstelmaatregelen moet ook weer gekeurd worden;
- voortaan is een keuring ook verplicht wanneer een ééntappunt langer dan twee jaar in gebruik blijft. De exploitanten plaatsen tijdens de bouwfase een gekeurd ééntappunt als binneninstallatie, dat uiteindelijk vervangen zal worden door de uiteindelijk gekeurde afgewerkte binneninstallatie. In de praktijk zien we dat veel gebouwen nooit definitief gekeurd worden en dat de binneninstallatie zonder keuring aangesloten wordt. Door deze bepaling wordt het mogelijk dat de exploitant twee jaar na de plaatsing opnieuw een keuring kan eisen van het ééntappunt om te verzekeren dat er geen onrechtmatige aansluiting van de binneninstallatie gebeurde;
- het resultaat van een gunstige keuring wordt voortaan gecategoriseerd als ‘conform voor aansluiting’, waarbij wordt nagegaan of de binneninstallatie voldoet aan de geldende wettelijke en technische voorschriften ter preventie van terugstroming naar het openbaar waterdistributienetwerk of als ‘gebruiksconform’, waarbij wordt nagegaan of de binneninstallatie voldoet aan de geldende wettelijke en technische voorschriften ter preventie van kwaliteitsproblemen ten gevolge van terugstroming in de binneninstallatie zonder risico’s voor het openbaar waterdistributienetwerk;
- de organisatie van de keuring is in handen van de exploitant. Via een bijkomende bepaling wordt aangegeven dat deze moet instaan voor de opvolging van het keuringsproces en tevens de kwaliteit van het keuringsproces moet waarborgen. Er wordt ook expliciet de mogelijkheid

- gegeven dat de exploitant hier kan samenwerken via een samenwerkingsverband. In de praktijk is het Aquaflanders, de sectororganisatie voor drinkwater en afvalwater, die de keuring organiseert;
- ook is er de verplichting die nu reeds op de klant rust bij de uitvoering van de keuring, zoals het beschikbaar stellen van de nodige informatie om de keuring mogelijk te maken.
 - de klant staat in voor de aanvraag van de keuring en betaalt de kosten. In de praktijk merken de exploitanten dat keuringsattesten niet steeds aan hen worden bezorgd. Om een vlotte opvolging van de keuring mogelijk te maken wordt een bepaling opgenomen dat een afschrift van het keuringsattest steeds automatisch bezorgd wordt door de keurder aan de exploitant. De exploitant op zijn beurt krijgt de verplichting om niet-conforme keuringsattesten waarvoor de termijn voor het nemen van herstelmaatregelen werd overschreden, ter beschikking te stellen van de toezichthouder. Via de voorgestelde regeling verhoogt de effectiviteit van de keuring als instrument voor veilige openbare watervoorziening;
 - niet-conformiteit wordt afhankelijk van de ernst gekoppeld aan een weigering aan te sluiten of aan dwingende herstelmaatregelen en termijnen. Daarnaast geldt bij niet-conformiteit-verklaring een informatieplicht in hoofde van de exploitanten. Wanneer de binneninstallatie niet aansluitingsconform is of risico's voor de gezondheid van de gebruikers door het gebruik ervan worden vastgesteld, volgt een opvolgingstraject. Een eerste aanmaning is kosteloos. Voor eventuele daaropvolgende tweede aanmaning kan de exploitant een kost voor de verlengde dossier-opvolging aanrekenen. Inbreuken op de aansluitingsconformiteit houden risico's in voor het openbaar waterdistributienetwerk. Het is niet aanvaardbaar dat deze lang aanslepen. Voor deze inbreuken wordt het aantal extra aanmaningen beperkt. De handhaving ligt in eerste lijn bij de exploitant of zijn aangestelde en in tweede lijn bij de toezichthouder die kan beslissen tot begrenzing van het debiet of afsluiting van de watertoevoer of het kader van dwangmaatregelen uit het decreet kan inzitten.

Het mandaat van de minister om nadere regels vast te leggen omtrent de keuring wordt nader gespecificeerd. De minister mag nadere regels vastleggen rond de technische criteria die gebruikt moeten worden om te oordelen over de aansluitingsconformiteit of de gebruiks-conformiteit. De NBN EN1717 "Bescherming tegen verontreiniging van drinkwater in waterinstallaties en algemene eisen voor inrichtingen ter voorkoming van verontreiniging door terugstroming" wordt hierbij als basis gebruikt. Daarnaast worden ook nadere regels vastgelegd aangaande de termijnen waarbinnen herstelmaatregelen door de klant of de titularis genomen moeten worden en de verder invulling van belangrijke wijziging. De exploitanten hanteren deze termijn bij de opvolging van individuele dossiers. Ook rond de organisatie van de keuring, de opvolging en de kwaliteitsborging van het keuringsproces, de inhoud en de digitale archivering van de keuringsattesten en de verplichting van de klant of de titularis tot het bijhouden en het ter beschikking kunnen stellen van het keuringsdossier kan de minister nog nadere detailregels vastleggen.

Een opvolging van de implementatie van de nieuwe keuringsregeling wordt verzekerd door de Vlaamse Milieumaatschappij. Het kostenaspect maakt deel uit van de opvolging.

Artikel 16

Dit artikel betreft verschillende wijzigingen aan artikel 10 van het besluit van 8 april 2011. Artikel 10 is inhoudelijk analoog aan artikel 2 van het besluit van 8 april 2011 en bevat bepalingen over de toegang tot de diensten die geleverd worden in het kader van de saneringsplicht. Dezelfde aanvullingen als bij artikel 2 worden ook hier aangebracht.

Ook voor sanering is het van belang dat de huisaansluiting bij afbraak of sloop van een gebouw correct buiten dienst wordt genomen. Een analoge bepaling als voor de aftakking voor de drinkwatervoorziening is dan ook voorzien.

Een aantal bepalingen die in het besluit van 8 april 2011 in artikel 11 staan, wordt verplaatst naar artikel 10 en opgenomen in paragraaf 1 ervan als nieuw eerste en tweede lid. Artikel 10 bundelt zo alle aspecten met betrekking tot de huisaansluiting.

Artikel 17

Dit artikel vervangt artikel 11 van het besluit van 8 april 2011 door een nieuw artikel dat de aspecten regelt met betrekking tot de plaatsing en het beheer van individuele behandelingsinstallaties wanneer de exploitant de saneringsverplichting inzake individuele sanering uitvoert. De bestaande bepalingen van artikel 11 worden verschoven naar artikel 10 voor zover ze van toepassing zijn op de huisaansluiting.

Artikel 18

Dit artikel vervangt artikel 12 van het besluit van 8 april 2011. Het nieuw artikel 12 is analoog aan artikel 14 van het voormelde besluit. Het groepeert de reeds bestaande bepalingen rond de privéwaterafvoer.

Artikel 19

Dit artikel voert een nieuw artikel 12/1 in het besluit van 8 april 2011 in. Naar analogie met de voorgestelde aanpassingen aan de regeling voor de keuring van de binneninstallatie wordt ook de keuringsregeling voor de privéwaterafvoer aangepast. Hiervoor wordt een nieuw artikel 12/1 ingevoerd waarin het opzet van de keuring wordt verduidelijkt wanneer de privéwaterafvoer conform is voor aansluiting, en een regeling voor de opvolging van inbreuken wordt opgenomen. Niet-conforme keuringsattesten, waarvoor de termijn voor het nemen van herstelmaatregelen werd overschreden, worden ter beschikking gesteld van de gemeentelijke toezichthouder. Naar analogie met artikel 14 van het voorliggend besluit wordt ook hier het reeds bestaande mandaat van de minister om nadere regels uit te vaardigen voor de keuring van de privé-waterafvoer nader gespecificeerd.

Inhoudelijk wordt de keuring van de privéwaterafvoer verruimd, waarbij de bepalingen omtrent de opvang, de mogelijkheid tot het gebruik van hemelwater en de afvoer van hemelwater in overeenstemming zijn met de verscheidene verordeningen inzake hemelwater.

Gezien dit niet noodzakelijk dezelfde verordening zal zijn voor elk te keuren situatie, wordt in de tekst verwezen naar de verordeningen hemelwater in het algemeen. Dit laat niet alleen maatwerk op het terrein toe, maar zal ook bij een eventuele actualisering van de verordening geen bijkomende wijziging aan de tekst vergen. De verordeningen die hier bedoeld worden zijn:

- het besluit van de Vlaamse Regering van 26 juni 1999 houdende vaststelling van een algemene verordening inzake hemelwaterputten;
- het besluit van de Vlaamse Regering van 1 oktober 2004 houdende vaststelling van een gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater;
- het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2013 houdende vaststelling van een algemene verordening inzake hemelwaterputten.

De correcte naleving van de bepalingen uit deze verordeningen is van groot belang voor de goede werking van het openbaar saneringsnetwerk. Worden de principes van opvang, hergebruik, infiltratie en vertraagde afvoer van hemelwater niet gerespecteerd, dan hypothekeert dit de goede werking. In de praktijk is het mogelijk dat de controle op de correcte naleving van de bepalingen van de gewestelijke verordening van 5 juli 2013, met uitzondering van de dimensioneringseisen, mee kunnen genomen worden bij de reeds bestaande keuring van de privéwaterafvoer, waardoor er geen nood is aan een bijkomend keuringsmoment voor de klant.

Artikel 20

Met dit artikel wordt een nieuw "Hoofdstuk 3/1. Installatie voor tweedecircuitwater en de niet-aangesloten binneninstallatie", met de artikelen 12/2 tot 12/4, ingevoegd in het besluit van 8 april 2011. Dit hoofdstuk bevat bepalingen voor installaties voor tweedecircuitwater en de niet-aangesloten binneninstallatie. De installatie voor tweedecircuitwater en de niet-aangesloten binneninstallatie wordt gedefinieerd in het te wijzigen artikel 1, waarbij gebruikt gemaakt wordt van het reeds bestaande begrippenkader uit het gecoördineerd decreet betreffende het integraal waterbeleid, . De bepalingen van hoofdstuk 3/1 gelden voor die installaties die aanwezig zijn in een onroerend goed dat aangesloten is of zal worden op het openbaar waterdistributienetwerk. Het Algemeen Waterverkoopreglement regelt immers de relatie tussen de exploitant en zijn klanten. De regeling voor niet-aangesloten binneninstallaties en installaties voor tweedecircuitwater in onroerende goederen die niet aangesloten zijn of worden op het openbaar waterdistributienetwerk, is opgenomen in hoofdstuk 7/2 dat ingevoegd wordt door artikel 29 van het voorliggend besluit.

Artikel 12/2 bevat een aantal algemene bepalingen, onder andere dat dergelijke installaties moeten voldoen aan de geldende wettelijke en technische voorschriften en dat de klant of de titularis verantwoordelijk is voor de betreffende installaties.

Gelet op de bestaande regelgeving rond de opvang en het gebruik van hemelwater en het (vroegere) subsidiebeleid voor de hemelwaterputten in bestaande woningen, is het gebruik van hemelwater als tweedecircuitwater in Vlaanderen een gangbare praktijk geworden. Daarnaast groeit de tendens om ook andere waterbronnen, zoals grondwater of gezuiverd afvalwater, in te zetten als tweedecircuitwater. Het gebruik van tweedecircuitwater kan risico's met zich meebrengen voor de veiligheid van de drinkwatervoorziening en de menselijke gezondheid. Net daarom legt het gecoördineerd decreet betreffende het integraal waterbeleid reeds een aantal randvoorwaarden op voor een veilig gebruik van tweedecircuitwater. Artikel 2.2.1, §1, van het decreet legt vast dat tweedecircuitwater moet stromen in een afzonderlijk leidingnet, volledig gescheiden van de binneninstallatie. Hetzelfde artikel legt vast dat op plaatsen binnenhuis waar water bestemd voor menselijke consumptie kan worden aangewend, geen afname mogelijk mag zijn van tweedecircuitwater dat zou kunnen aangewend worden als water bestemd voor menselijke consumptie, tenzij de nodige voorzorgen genomen werden.

De randvoorwaarden rond de scheiding met het circuit voor water bestemd voor menselijk consumptie maken reeds deel uit van de bestaande keuring van de binneninstallatie.

Een keuring van de binneninstallatie is onder andere verplicht bij een belangrijke wijziging van de binneninstallatie. In het ministerieel besluit van 22 april 2014 tot wijziging van het ministerieel besluit van 28 juni 2011 betreffende de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer is vastgelegd dat de plaatsing van een hemelwaterinstallatie wordt beschouwd als een belangrijke wijziging. Bij de boring van een eigen grondwaterput of het in gebruik nemen van een installatie die draait op gezuiverd afvalwater is momenteel echter geen keuring van de binneninstallatie verplicht. Dit terwijl de risico's op wanverbindingen met het circuit voor water bestemd voor menselijke consumptie en op beïnvloeding van de goede werking van het openbaar waterdistributienetwerk wel degelijk bestaan. Het respecteren van de randvoorwaarden uit het decreet rond het correct gebruik van tweedecircuitwater (geen gebruik voor drinken, koken, voedselbereiding, vaat of persoonlijke hygiëne), wordt momenteel op het terrein niet opgevolgd, terwijl er hier duidelijk mogelijke risico's zijn voor de volksgezondheid.

Gelet op de doelstelling van het decreet en het instrument van keuring is een hervorming van de keuring aangewezen. Een afzonderlijke keuring voor installaties voor tweedecircuitwater wordt ingevoerd. Er wordt naar analogie met de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer gewerkt en de randvoorwaarden inzake scheiding van de circuits en het correct en veilig gebruik worden opgevolgd. Inbreuken op de correcte scheiding van de circuits geven aanleiding tot risico's

voor het openbaar waterdistributienetwerk. Een analoge opvolging als bij de “gewone” binneninstallatie is dan ook voorzien (aanmaning, aanvraag tot afsluiting, enz.). Inbreuken op het correct en veilig gebruik worden gemeld aan de klant die via de keuring afdoende geïnformeerd wordt over de risico's en de te nemen herstelmaatregelen.

Voor beide types van inbreuken is een rapportering aan de toezichthoudende ambtenaar Leefmilieu voorzien. Gelet op de verplichtingen uit de Europese Drinkwaterrichtlijn en de doelstelling van het decreet, krijgt deze de mogelijkheid om inbreuken op het correct en veilig gebruik binnen relevante gebouwen (bijv. publieke gebouwen en gebouwen met veel gebruikers) op te volgen. Het onveilig gebruik van tweedecircuitwater of het gebruik ervan voor de verkeerde toepassingen kunnen niet aanvaard worden in dergelijke gebouwen.

Ook voor deze keuring krijgt de minister de mogelijkheid om nadere regels vast te leggen.

De impact van de reikwijdte van de keuring voor installaties voor tweedecircuitwater voor bedrijven met proceswaterinstallaties, werd als knelpunt aangehaald door de adviesraden SERV en Mina. Ook in het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werden opmerkingen gemaakt over de draagwijdte van het begrip “belangrijk wijziging”. Daarom werd ervoor gekozen om het begrip verder te omschrijven als wijzingen die de volksgezondheid of de goede werking van de binneninstallatie en het openbaar waterdistributienetwerk kunnen bedreigen. De minister heeft de mogelijkheid om nadere regels vast te leggen binnen dat kader. Daarmee zal het mogelijk zijn om op het terrein de focus te behouden op de essentie en te vermijden dat minder relevante wijzigingen aan de installatie voor tweedecircuitwater moeten onderworpen worden aan een keuring.

Een van de belangrijkste doelstellingen van de keuring is de bescherming van het openbaar waterdistributienetwerk. Terugstroming van water vanuit de binneninstallatie moet te allen tijde worden vermeden omdat de kwaliteit van het geleverde water dan niet meer gegarandeerd kan worden. De keuring van de installatie voor tweedecircuitwater dekt de risico's op terugstroming van tweedecircuitwater (bijv. hemelwater, grondwater of gezuiverd afvalwater) naar het openbaar waterdistributienetwerk af.

Hoewel minder frequent voorkomend, kan er naast tweedecircuitwater eveneens een circuit aanwezig zijn met water bestemd voor menselijke consumptie uit een eigen productie. Ook voor dergelijke niet-aangesloten binneninstallaties geldt dat deze niet in verbinding mogen komen met de op het drinkwaternetwerk aangesloten binneninstallatie, en bestaan er risico's op terugstroming in het circuit analoog aan die voor de aangesloten binneninstallatie. De niet-aangesloten binneninstallatie wordt dus eveneens aan een keuring onderworpen, waarbij naar analogie met de keuring van de binneninstallatie en de privéwaterafvoer gewerkt wordt. Net zoals het geval is voor de aangesloten binneninstallatie, biedt artikel 2.2.1, §2, 1°, van het gecoördineerd decreet hiervoor de rechtsgrond. De niet-aangesloten binneninstallatie is een huishoudelijk leidingnet dat gevoed wordt met water afkomstig uit een eigen waterwinning, al dan niet via een privaat waterdistributienetwerk. Momenteel bestaat reeds de verplichte keuring van de binneninstallatie en van de privéwaterafvoer. In de praktijk kan de voorgestelde keuring van de installatie voor tweedecircuitwater of van de niet-aangesloten binneninstallatie vrijwel steeds op hetzelfde ogenblik als de reeds verplichte keuring van de binneninstallatie plaats vinden. Voor de klant is de verandering dus minimaal en is er geen bijkomend keuringsmoment nodig.

Artikel 21

Dit artikel betreft verschillende wijzigingen aan artikel 13 van het besluit van 8 april 2011.

Aan paragraaf 1 van artikel 13 worden verduidelijkingen toegevoegd over wat gebeurt wanneer de exploitant geen watermeterstand heeft verkregen.

Het volume wordt berekend op basis van het bij vorige opnames genoteerde verbruik. Als die er niet zijn, gebruikt de exploitant de kencijfers en andere beschikbare parameters.

Nieuw is een toevoeging over de berekeningswijze als de klant twee opeenvolgende verbruiks jaren zijn meterstand niet heeft doorgegeven en niet ingaat op de uitnodiging van de exploitant om de watermeter ter plaatste op te nemen. De exploitant kan dan een extra bedrag aanrekenen bovenop het aan de hand van het bij vorige opnames genoteerde dan wel via kencijfers geschatte verbruik. Dit extra bedrag is beperkt tot 50%.

Een dergelijke voorzorgschatting is een instrument om de klant ertoe aan te zetten de meterstand jaarlijks door te geven, zodat het mogelijk blijft het waterverbruik op te volgen in functie van het stimuleren van duurzaam watergebruik en de preventie van waterarmoede. Het is echter van belang om de grens voor een dergelijke voorzorgschatting vast te leggen om te vermijden dat extreem hoge bedragen gefactureerd worden. De exploitant krijgt een expliciete en bijkomende informatieverplichting richting de klant wanneer er gefactureerd zal worden op basis van een voorzorgschatting. Het is immers de bedoeling de klant ertoe aan te zetten om zijn meterstand alsnog door te geven. Ook op de uiteindelijke verbruiksfactuur zal duidelijk moeten worden aangegeven dat er gewerkt wordt met een geraamd verbruik.

In paragraaf 2 van artikel 13 wordt de drempel voor de toegang tot een eerste kosteloos oriënterend controleonderzoek ter plaatse naar de mogelijke oorzaak van het verhoogde verbruik aangepast naar 'minimum 50% of minstens 100 m³'. Slechts een van deze twee voorwaarden moet dus vervuld zijn. Met de voorgestelde wijziging wordt beoogd de toegang tot deze openbare dienstverplichting ook voor klanten met een laag verbruik (bijv. alleenstaanden) te verhogen.

Artikel 22 en 23

Dit artikel wijzigt artikel 14/1 van het besluit van 8 april 2011.

In paragraaf 5 wordt de referentiedatum voor het bepalen van het aantal gedomicilieerden omwille van administratieve vereenvoudiging terug gewijzigd naar 1 januari van het jaar waarop het waterverbruik betrekking heeft. De wijziging van 1 januari naar 1 november die recent werd doorgevoerd, blijkt in de praktijk te zorgen voor veel verwarring bij de klant.

Daarnaast geldt voortaan ook dat voor abonnees wiens domicilieadres wijzigt na 1 januari, het aantal gedomicilieerden op de datum van verklaring van keuze van woonplaats bij het gemeentebestuur geldt. Met deze wijziging wordt verholpen aan het probleem van 'inhuizingen' waarbij gezinnen verhuizen naar een andere woonplaats waar ze reeds klant zijn. Volgens de huidige regeling zijn de exploitanten niet verplicht om deze klanten wanneer ze verhuizen na 1 november, het tarief voor huishoudelijke klanten te verlenen, vermits ze al klant zijn. In die huidige regeling is er immers sprake van 'voor nieuwe abonnees die aansluiten na 1 november'. Een opzegging of een tegensprekelijke overname tussen de partners onderling is de enige weg om alsnog de voordelen voor gedomicilieerden uit de tariefstructuur te kunnen afdwingen. De nieuwe regeling sluit beter aan bij de doelstellingen van het decreet.

Eenzelfde wijziging wordt via artikel 23 van het voorliggend besluit opgenomen in paragraaf 5 van het artikel 14/2 van het besluit van 8 april 2011.

Artikel 24

Aan artikel 14/3 van het besluit van 8 april 2011 wordt in paragraaf 1 een aan de artikelen 14/1 en 14/2 analoge wijziging toegevoegd voor wat betreft de referentiedatum voor het bepalen van het aantal gedomicilieerden.

In paragraaf 2 wordt de procedure verfijnd voor wat betreft de aanvraag tot gelijkstelling met gedomicilieerden voor de berekening van de waterfactuur van die personen die rechtmatig in België verblijven maar zich niet kunnen domiciliëren. De huidige procedure voorziet dat de VMM de goedkeuring voor een dergelijke gelijkstelling verleent. De facto heeft een dergelijke voorafgaandelijke

goedkeuring weinig meerwaarde vermits de aanvraag via een verklaring op erewoord door de aanvrager verloopt.

Met de voorgestelde wijziging behandelt de exploitant rechtstreeks de aanvraag. De verklaring op erewoord wordt vervangen door het bezorgen van een uittreksel van het wachtregister of een bijzonder verblijfsdocument. Deze aanpassing verkleint de kans op misbruiken.

Momenteel geldt de gelijkstellingsregeling eveneens voor klanten die zich op basis van internationale verdragen niet hoeven te domiciliëren in Vlaanderen (bijv. diplomaten, personeel van de EU of de NAVO of inwoners van de Schengen-zone). Deze regeling wordt afgeschaft omwille van het feit dat dit een ongelijkheid creëert die ongewenst is. Op basis van de huidige regeling zouden dergelijke klanten voor meerdere leveringsadressen gebruik kunnen maken van de huishoudelijke tariefstructuur, terwijl dit voor klanten die wel de verplichting hebben om zich te domiciliëren, niet het geval is.

Artikel 25

Via dit artikel wordt een aantal wijzigingen aangebracht in artikel 17 van het besluit van 8 april 2011.

In paragraaf 1 wordt een bepaling opgenomen die inhoudt dat de exploitant op de waterfactuur moet melden wanneer het verbruik geraamd werd. Daarnaast wordt ook voorzien dat de klant gratis een aangepaste factuur ontvangt wanneer de meterstand wordt doorgegeven.

Daarnaast wordt de terminologie in punt 12° van §1 en punt 4° van §2, vierde lid, afgestemd op de bepalingen van het gecoördineerd decreet betreffende het integraal waterbeleid, Titel 4. Financiële instrumenten ter regulering en financiering van het integraal waterbeleid.

In paragraaf 4 wordt de betalingstermijn van vijftien kalenderdagen verlengd tot de meer gangbare dertig kalenderdagen.

Daarnaast wordt de eerste schriftelijke herinnering kosteloos gemaakt. Op deze manier wordt vermeden dat de administratieve kosten voor de klant in geval van betalingsmoeilijkheden onnodig oplopen. Met deze aanpassingen wordt invulling gegeven aan resolutie nr. 1532 van het Vlaams Parlement van 28 maart 2018 rond de kostprijs en de regeling van herinnerings-brieven die de Vlaamse watermaatschappijen toepassen voor hun abonnees.

In dezelfde paragraaf wordt een bepaling toegevoegd die stelt dat de klant een betalingsuitstel kan vragen, dat binnen de betalingstermijn aangevraagd moet worden en waarmee de uiterste betalingsdatum eenmalig verlengt met een termijn van minimaal vijftien dagen. Met dergelijke bepaling wordt een juridische en dus afdwingbare grond gegeven aan de reeds gangbare praktijk om klanten de mogelijkheid te geven tot betalingsuitstel in geval van betalingsmoeilijkheden.

Paragraaf 6 wordt aangevuld met een bepaling die stelt dat de exploitant overeenkomstige betalingstermijnen en regelingen rond kosten en verwijlinteressen hanteert voor tegoeden die de exploitant de klant nog verschuldigd is.

De term 'herinneringsbrief' wordt in de paragrafen 4, 5 en 6 ook vervangen door 'eerste schriftelijke herinnering', zodat ook gewerkt kan worden via mail of een andere digitale weg wanneer de klant de facturen reeds digitaal ontvangt.

In de paragrafen 7 en 8 worden de voorwaarden voor het indienen van een verzoek tot debietsbegrenzing respectievelijk afsluiting beschreven. Deze bepalingen verplichten de exploitant om het instrument debietsbegrenzing in afgebakende gevallen in te zetten als bijkomend instrument voor de begeleiding van de klant met betalingsmoeilijkheden richting hulpverlening, alvorens het instrument afsluiting ingezet kan worden.

In een eerste fase richt de exploitant aan de LAC een verzoek tot begrenzing van het debiet. Weigert de klant de plaatsing van de begrenzing, neemt hij deze weg, betaalt hij de kosten verbonden aan

het waterverbruik na de plaatsing van de begrenzing niet of start hij de via de LAC afgesproken afbetalingsregeling niet op binnen de zes maanden, dan kan in een tweede fase een vraag tot afsluiting worden gericht aan de LAC.

Met deze regeling wordt dus een bijkomende bescherming ingebouwd tegen een effectieve afsluiting. De decretale rechtsgrond voor het begrenzen van het debiet en voor de tussenkomst van de LAC is opgenomen in het decreet van 26 april 2019 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw.

Op heden is het mogelijk dat omwille van niet betalen van tussentijdse facturen die niet gebaseerd zijn op een meterstandsopname een aanvraag tot afsluiting wordt ingediend bij de LAC. Vermits in dergelijke gevallen nog geen reëel beeld is van de effectieve kosten die teruggevorderd moeten worden van de klant, is een aanpassing wenselijk. Met de besliste wijziging wordt vastgelegd wanneer de aanvraag tot een begrenzing effectief kan worden ingediend bij de LAC: een dergelijke aanvraag kan enkel worden ingediend indien het verbruik werd vastgesteld volgens de procedures die daartoe werden uitgewerkt (cf. artikel 13, §1 van het besluit van 8 april 2011). De redenen waarvoor een aanvraag kan worden ingediend, blijven onveranderd.

Artikel 26

In paragraaf 2 van artikel 18 van het besluit van 8 april 2011 wordt een terminologische aanpassing doorgevoerd met betrekking tot de uitzondering op de geldende rechtzettingstermijn van 24 maanden.

Artikel 27

Dit artikel voert een aantal wijzigingen door aan artikel 19 van het besluit van 8 april 2011, dat de regeling omtrent minnelijke schikkingen voor een abnormaal hoog verbruik bevat.

In een nieuw derde lid wordt vastgelegd hoe de exploitant het abnormaal hoge verbruik moet berekenen. Uit de behandeling van klachten is de nood gebleken aan een dergelijke bepaling die toelaat om de criteria om in aanmerking te komen eenduidig te kunnen toepassen.

De drempel om in aanmerking te komen voor een minnelijke schikking wordt aangepast. In de plaats van de regel dat het abnormaal hoog verbruik, herrekend op jaarbasis, het gemiddelde jaarverbruik met minimaal 100% en 100m³ moet overschrijden, zal voortaan een overschrijding met 50% of 100m³ volstaan. Op deze manier verhoogt de wetgeving de bescherming tegen ongewild hoge facturen veroorzaakt door verborgen lekken.

De berekeningsvoorwaarden worden aangepast aan de nieuwe tariefstructuur die ingeval van een progressieve tariefstructuur voorziet in een tweede schijf met een dubbel tarief. De aanpassing aan de berekeningsvoorwaarden die via eerdere besluitvorming werd doorgevoerd om de hoogte van de factuur aanzienlijk te reduceren in het geval van een verborgen lek, wordt door de nieuwe tariefstructuur dan ook verminderd. Daar waar een progressieve tariefstructuur wordt gehanteerd, worden vermelde percentages gehalveerd.

Artikel 28

In artikel 27/1 van het besluit van 8 april 2011 wordt de informatieverplichting die op de exploitanten rust richting de OCMW's, verruimd. Dit is een gevolg van de mogelijkheid het bijkomende instrument van debietsbegrenzing in te zetten.

Artikel 29

Hiermee wordt in artikel 27/2 van het besluit van 8 april 2011 de formulering van het laatste lid gewijzigd om beter aan te sluiten bij de nieuwe tariefstructuur die sinds 1 januari 2016 van toepassing is.

Artikel 30

Dit artikel voert een hoofdstuk 7/2 in, bestaande uit de artikelen 27/5 tot 27/7. Het nieuwe hoofdstuk bevat regels voor niet-aangesloten binneninstallaties en tweede circuitwater in onroerende goederen die niet aangesloten zijn en niet aangesloten worden op het openbaar waterdistributienetwerk.

De risico's die in een aangesloten binneninstallatie of een installatie voor tweedecircuitwater kunnen aanwezig zijn en die via de keuring op de gebruiksconformiteit opgevolgd worden, kunnen eveneens aanwezig zijn in onroerende goederen die niet aangesloten zijn en worden op het openbaar waterdistributienetwerk.

Gelet op de doelstellingen van het gecoördineerd decreet integraal waterbeleid inzake een duurzame en veilige drinkwatervoorziening (titel II, hoofdstuk II, artikel 2.1.1) en van de Europese Drinkwaterrichtlijn, is het wenselijk dat ook in niet-aangesloten onroerende goederen die ook niet aangesloten zullen worden, gekeken wordt naar dergelijke risico's die een impact kunnen hebben op de gezondheid van de gebruikers.

Bij dergelijke installaties is de gebruiker, beheerder hetzij de eigenaar de waterleverancier (cf. artikel 2.1.2, 34° van het decreet) waarbij de wettelijke bepaling omtrent het geleverde water op hen rusten (kwaliteit, enz.) en de verantwoordelijkheden van de eigenaar gelden (artikel 2.3.2 van het decreet). Het is dus niet zo dat voor dergelijke installaties de verplichtingen van de waterleverancier niet gelden, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State opmerkte in het advies nr. 65.934/1 van 9 mei 2019 (nr. 3.4). Er is hier gewoon een andere waterleverancier dan de exploitant van het openbaar waterdistributienetwerk.

Dit hoofdstuk 7/2 voert een keuringsverplichting in voor niet-aangesloten binneninstallaties en installaties voor tweedecircuitwater in niet-aangesloten onroerende goederen waar watergebruikstoepassingen zijn of voorzien worden waarvoor water van drinkwaterkwaliteit moet worden gebruikt.

Gelet op de rol die de exploitant nu reeds werd toegewezen en opneemt in de keuring, wordt voorzien dat ook de exploitant instaat voor het organiseren van deze keuring. Inhoudelijk is de keuring van de gebruiksconformiteit immers niet of slechts beperkt verschillend met deze bij (niet-)aangesloten binneninstallaties of installaties voor tweedecircuitwater in gebouwen met een aansluiting op het openbaar waterdistributienetwerk. De exploitant krijgt de taak om de keuring te organiseren wat niet inhoudt dat hij de verantwoordelijkheid heeft om deze actief af te dwingen. De keuringsverplichting rust op de gebruiker of titularis van niet-aangesloten binneninstallatie of een installatie voor tweedecircuitwater in een onroerend goed dat niet aangesloten is op het openbaar waterdistributienetwerk. Daarnaast laat de ontworpen regeling toe dat de exploitant zelf geen keuring uitvoert bij 'niet-klanten'. Er wordt consequent verwezen naar 'de exploitant of zijn aangestelde'. Het is dus mogelijk dat dergelijke keuring worden uitgevoerd door keurders die daartoe toegelaten worden door de exploitant of het samenwerkingsverband dat instaat voor de organisatie van de keuring.

Dit nieuwe hoofdstuk in het besluit van 8 april 2011 zal geen deel uitmaken van het Algemeen Waterverkoopreglement omdat dit reglement enkel de relatie tussen abonnee en exploitant regelt (artikel 2.5.3.1, §1, tweede lid, van het decreet).

In artikel 27/6 wordt een keuring voorzien voor de niet-aangesloten binnenninstallatie in niet-aangesloten onroerende goederen. Het principe van de keuringen is analoog aan wat voorzien is voor de aangesloten onroerende goederen waarbij in dit geval enkel op de gebruiksconformiteit gekeurd wordt van de installaties. Eenzelfde opvolging van de gevallen van niet-gebruiksconformiteit wordt voorzien via aanmaningen en aanmelding bij de toezichthouder.

In artikel 27/7 wordt de keuring voorzien van de installatie voor tweedecircuitwater. Hierbij wordt gespecificeerd dat dit enkel geldt voor onroerende goederen waarin watergebruikstoepassingen die drinkwaterkwaliteit vereisen, gebruikt worden of voorzien zijn. Een zuivere installatie voor

proceswater waarvoor geen drinkwaterkwaliteit nodig is, bijvoorbeeld wordt dus niet onderworpen aan een keuring. Vermits er geen risico's zijn voor het openbaar waterdistributienetwerk, is er geen actieve opvolging (geen aanmaningen enz.).

Hoofdstuk 3. Wijzingen aan het besluit van 25 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning

Artikel 31

Om operatoneel-technische redenen is het van belang dat de exploitant of de rioolbeheerder in kennis worden gesteld van een afbraak van een gebouw. De afbraak van het gebouw kan een impact hebben op de aanwezige aftakking of huisaansluiting. Het is van belang dat de aftakking of de huisaansluiting op een correcte wijze uit dienst wordt genomen. Voor de afbraak van een gebouw is een sloopvergunning vereist. Om te vermijden dat de klant naast de aanvraag voor een dergelijke vergunning ook een melding moet doen bij de exploitant of de rioolbeheerder, wordt voorgesteld om de melding automatisch te laten verlopen via het omgevingsvergunningenloket. De vergunningsverlener krijgt via de voorgestelde regels de verplichting om de exploitant en de rioolbeheerder in kennis te stellen van de verleende vergunning.

Hoofdstuk 4. Slotbepalingen

Artikel 32

Er wordt een gefaseerde inwerkingtreding voorgesteld. Voor een deel van de bepalingen waar het vooral gaat over administratieve aanpassingen aan de dienstverlening (klantenopvolging, facturatie en communicatie) is een inwerkingtreding voorzien op 1 juli 2019.

De bepalingen omtrent de nadere invulling van de keuring, de werking met debietsbegrenzing en de aanpassing van de procedure tot afsluiting hebben operationeel-technische implicaties waarvoor een latere inwerkingtredingsdatum wenselijk is. De werking met debietsbegrenzing en de procedure tot afsluiting treden in werking op 1 januari 2020. De nieuwe keuringsregeling treedt in werking op een door de minister nader te bepalen datum die gekoppeld is aan het beschikbaar hebben van de nadere regels voor omtrent de keuring die worden vastgesteld door de minister.

De voorgestelde wijzigingen aan het LAC-besluit kunnen wel reeds ingaan op 1 juli 2019.

Artikel 33

Dit artikel heeft geen duiding.

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering,
Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding

Liesbeth HOMANS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw,

Koen VAN DEN HEUVEL